

Forfatter: Ploug, Carl

Titel: Ved Afdækningen af Mindesmærket paa Trinitatis Kirkegaard i Fredericia

Citation: Ploug, Carl: "Ved Afdækningen af Mindesmærket paa Trinitatis Kirkegaard i Fredericia", i Ploug, Carl: *Samlede Digte*, 1876, s. 184. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-plough01-shoot-workid72898/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Der funkler Minder paa Nordens Himmel
Mod tusiudsarigt Lys,
Og dog de skal ikke dem fordunkle,
Som bleve tændte nys.
Det donner under Ø, det lysner over Sø, mens
Tiderne skride.

Ved Afdækningen af Mindesmærket
paa Trinitatis Kirkegaard i Fredericia.

1.

Sjette Julis Sejerssol
Højt paa Himlen staar,
Og med den forynger
Sig Mindet Aar for Aar;
Hviler sødt i Jer Grav, gode danske Mænd!
Danmarks Ære voxer som en Blomst af den.

Mindet om den dunkle Nat
Og den vilde Leg,
Om den lyse Morgen,
Da slagen Fjende veg;

Mindet om de tappe Mænd,
Som for Danmark stred,
Om de Ængersvende,
Som frejdig Døden led;

Mindet om hver trofast Ven
Og hvert elsket Navn,
Om de varme Taarer
Og om de bitre Savn.

Mindet raaber fra hver Plet
Der, hvor Slaget stod,
Hvisker fra hver Tue,
Som vandet blev af Blod.

Mindet taler højt og klart
Fra den store Grav,
Som de faldne Kæmper
Taknemligt Folket gav.

Fred med dem, og Fred ved den!
Evhedens Fred!
Senest Slægt skal knæle
Ved Heltes Hvilested!

Hviler sødt i Jer Grav, gode danske Mænd!
Danmarks Ære voxer som en Blomst af den.

Danmark, dine Kæmpegrave
Er en kostbar Skat,
Bedst af Alt, hvad i din Have
Gud har gavmild sat;
Havde Du ej gyldne Agre,
Grønne Skove, Møer fagre,
Løftet dog din Søn sit Øje
Stolt fra Bautahøje.

Thi de Sværde er ej rustne,
Som har Kæmper fulgt,
Og de Skjolde er ej brustne,
Som i Muld blev dulgt.
Bryder Fjendehaand dit Gjerde,
Bærer Jorden blanke Sværde,
Klinge Skjoldene og vække
Dine Sønners Række.

Blodet, som din Bund har drukket,
Randt ej uden Frugt,
Og det Liv er ej udslukket,
Som til Daad blev brugt;
Af hver Helt, i Kampen faldet,
Hundred ny' til Liv blev kaldet;
Frem en mangedobbelt Styrke
Gaar af Gravens Mørke.

Hver en Daad paa Sagas Tavle
Staar i Lucskrift;
Der den lever, for at avle
Atter ny Bedrift.
Sommersolens Glands ej maaler
Sig med Mindets stærke Straaler;
Hvor de tændes, hvor de gløde,
Haabet staar i Grøde.

Danmark, dine Kæmpegrave
Skal Du vogte tro!
Trives skal om dem din Have
Og din Lykke gro!
Naar paa dem Du tager Vare,
Møde kan du trygt hver Fare;
Thi en Magt i dem Du ejer,
Som forjetter Sejer.

Den 25. Juli.

Hil Dig, Dag med Kampens Minde
Og med Sejrens Krands!
Mens Aarhundreder henrinde
Blegner ej din Glands.
Saaret bløder — det vil lukkes,
Savnet brønder — det vil slukkes;
Men hvad Stort der er udrettet,
Vorder ej forgjettet.

Du har viist, at Danmarks Vænge
Har et sikkert Værn,
Mens det føder raske Drengs,
Som kan løfte Jern;
Medens Mod og stærke Arme,
Sjæle tro og Hjerter varme
Voxe op i Bøgskoven,
Trives vel bag Ploven.

Du har viist, at Nordens Løve
Ej er vorden tam,
Ej sin Odel lader røve,
Eller taaler Skam;